

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

בפני כב' השופט שלמה לבנוני, סגן נשיא

המבקשים

1. וידה משעור
2. וריה משעור
3. חברת אל-סינארה להוצאה לאור בע"מ
- ע"י ב"כ עוה"ד דקואר

נגד

המשיבים

1. Google inc
2. חברת גוגל ישראל בע"מ
3. You Tube inc
4. בזק בינלאומי בע"מ
5. 012 סמייל תקשורת בע"מ
6. אלמוני
- ע"י ב"כ עוה"ד
- 2-1. גולדפרב
4. אייל בליזובסקי
5. אופיר ליבר

פסק דין

1. המבקשת 1 (להלן, גם "וידא") היא אלמנתו של המנוח לוטפי משעור ז"ל, המייסד והעורך הראשי לשעבר של עיתון "אלסינארה". וידא היא גם העורכת הראשית של העיתון. המבקשת 2 (להלן, גם "וריה") היא בתה של וידא, נשואה ואם לילדים שעובדת בתור מנהלת אתר האינטרנט ומחלקת הפרסום של העיתון. המבקשת 3 (להלן, גם "החברה") היא החברה המנהלת את העיתון האמור. היא אף מפעילה אתר Sonara.net בשפה הערבית דרך רשת האינטרנט.

2. בתאריך 10.1.10 אדם אלמוני התחבר לשירותי הפרומים של אתר העיתון הנ"ל ופתח נושא שכותרתו "שיר חדש לזמר ג'ורג' וואסר רימקס בלעדי לאתר סונארה". לנושא צורף קישור לדף אינטרנט באתר של הנתבעת 3 (להלן, גם "יו טיוב"). המעיין באתר מגלה סרטון שכותרתו "פדיחת וידא משעור ובתה וריה" בו מופיעה תמונה של וידא ומדובר בפרסום בעל אספקטים מיניים מבזים ביותר, משפילים ובוטים.

במהלך ההליכים שבפני הוריתי על חסינו של הפרסום האמור, הגם שלא הוריתי על חסיון ההליכים שבפניי כפי שסבורות בטעות המשיבות 1-2. לנוכח זאת לא אצטט מן הפרסומים האמורים. די אם אקבע כי הם זרועים בתכנים מיניים מבזים, שאין ערוך לחומרתם, שאינם יכולים להתיישב עם חופש הביטוי ולא יכול להיות להם, לכאורה, כל צידוק ענייני שמקורו בשיח חופשי.

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

בתאריך 13.1.10 אותו אדם אלמוני התחבר שוב לשירותי הפורומים באמצעות כתובת דואר אחרת ופתח נושא שכותרתו זהה לכותרת הסרטון שבאתר יו טיוב, אליו צורף שוב קישור לתוכן הפוגע והמבזה הנ"ל.

דומה שלאחר 10 ימים של פרסום, במהלכם חזו בו כ- 200 אנשים, הוסר הסרטון והוא לא מופץ עוד.

3. דמות המפתח בפרשה הוא המשמיץ הנטען האלמוני, שזהותו אינה ידועה, ומשום כך הוא נרשם כמשיב 6 ונקרא בשלב זה "אלמוני". המשיבה 1 היא חב' גוגל העולמית (להלן, גם "גוגל אינק"). המשיבה 2 היא חב' גוגל שבישראל (להלן, גם "גוגל ישראל"). המשיבה 3, כאמור יו טיוב, היא חברה זרה המפעילה ומחזיקה את אתר יו טיוב דרכו היא מספקת שירותים שונים באתר האינטרנט. היא, כגוגל אינק, כאמור חברה זרה. המשיבה 4 (להלן, גם "בזק בינלאומי") והמשיבה 5 (להלן, גם "012 סמייל") הינן ספקיות אינטרנט. נטען כי המשיב 6, אלמוני, פעל דרכן להתחברות לרשת האינטרנט ולפרסום והפצת התכנים הפוגעניים ברשת.

4. ברשות המבקשות שתי כתובות IP (Internet Protocol) אשר לשיטתן מהן גלש המשיב 6 שעה שהעלה את הסרטון הפוגע לאתר יו טיוב. לשיטת המבקשות בעקבות זאת ניתן לזהות את מיקומו של המחשב ממנו גלש המשיב 6, על ידי בזק בינלאומי ו- 012 סמייל, הן ספקיות האינטרנט כמבואר. העתירה שבפניי מכוונת למשיבות 1-5 ומבקשת להורות להן להמציא בתצהיר את כל המידע והפרטים המזהים שיש בידיהן אודות המשיב 6 שהשתמש ומשתמש באופן קבוע בשירותי ו/או שרתי האינטרנט של Google, Gmail.com, YouTube.com ו-Sonara.net. בעקבות מידע זה מתכוונות המבקשות להגיש תובענה בגין לשון הרע כנגד המשיב 6. לא זו אף זו: לשיטתן של המבקשות לשון הרע הנטענת של המשיב 6 מצמיחה אף עילה לאישום פלילי. הן הגישו תלונה למשטרת ישראל בעניין זה. אף משטרת ישראל המריצה אותן להגיש את המרצת הפתיחה שבפניי.

5. גוגל אינק וגוגל ישראל, המיוצגות על ידי אותו משרד פרקליטים, בזק בינלאומי ו- 012 סמייל הגישו תגובות, אף חלקן מפורטות ומנומקות. לא בוצעה המצאת מסמכים ליו טיוב. תלויה ועומדת בפניי בקשה לעניין המצאת כתבי בי-דין ליו טיוב. המבקשות טוענות כי המצאה זו בוצעה באמצעות ב"כ גוגל אינק, שהיא בעלת עניין או שותפה של יו טיוב. לחילופין התבקש בית המשפט להורות על המצאת כתבי בי-דין לה מחוץ לתחום השיפוט.

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

6. ועוד: בפסיקת בתי המשפט עד כה נשקלה האפשרות, במצבים דומים, שבית המשפט יפעל בהתאם לפרקטיקה שנכבשה בזמנו בבית המשפט בארה"ב בפרשה שנדונה ב-Dentrite International, Inc. v. John Doe, 775 A.2d 756 (2001). "גיון דו", הוא שם גנרי לאדם אלמוני לא ידוע, בארה"ב. כבי המשנה לנשיאה ריבלין, ב-רע"א 4447/07 **רמי מור נ' ברק אי.טי.סי.** (1995) **החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ** (במאגרי "נבו"; להלן – **"הלכת רמי מור"**), מציע את שמו הגנרי העברי "רן דן".

ביסודו של דבר, כך הפרקטיקה, עוצב נוהל שעל פיו על התובע לפעול וליידע את המפרסם האנונימי אודות הבקשה לגילוי זהותו, ולאפשר לו הזדמנות סבירה להתנגד לבקשה. על התובע להצביע במדויק על ההתבטאויות המקימות לו לטענתו עילת תביעה. על בית המשפט לבדוק אז, ובמובהק במעמד צד אחד, האם קיימת עילה לכאורית נגד המפרסם האנונימי. ובעיקר על בית המשפט לשקול את עילת התביעה של התובע מול זכותו של המפרסם האנונימי שנחשף, לחופש ביטוי אנונימי וכן לבחון האם במאזן האינטרסים זכותו של התובע-הנפגע גוברת על זכות הנתבע לביטוי אנונימי, שהיא מן המאפיינים של רשת האינטרנט.

7. כשלעצמי, אמור הייתי להכריע בשאלת המצאת המסמכים ליו טיוב. המבקשות מסרו בפניי הודעה כי הן חוזרות בהן מהסכמתן כי אפעל, בפרשה שבפניי, על פי פרקטיקת "גיון דו". ממילא החלטתי להידרש לכך רק לאחר שאכריע בשאלת המצאת כתבי בי-דין ליו טיוב, ואף לאחר שדברה יישמע.

8. ואולם, ביני לביני, ניתן ביום 25.3.10 פסק דינו המקיף של בית המשפט העליון בהלכת **רמי מור הנ"ל**. הלכה זו, כפי שיבואר, חתמה והסדירה שורה של מחלוקות שהתעוררו בפסיקת הערכאות הדיוניות במקרים דומים. נחלקו הדעות בבית המשפט העליון. דעת הרוב ניתנה על ידי המשנה לנשיאה ריבלין והצטרף אליו כבי השופט לוי. דעת המיעוט ניתנה על ידי כבי השופט רובינשטיין. על כך להלן.

9. זו השעה לומר דברים אחדים אודות הסוגיה שבפניי. אף אני נתתי לה דעתי בהחלטתי בבש"א (ח"י) 5478/06 **קי.אס.פי מחשבים בע"מ נ' ברק אי.טי.סי.** (1995) **החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ** (במאגרי "נבו"). רשמתי שם כי כאשר בית המשפט מתבקש להכריע בסוגיה האמורה הרי ביסוד הלבטים **"עומדת זכותו של האדם לשמו הטוב, אף זכות הגישה לערכאות שלו. אלו מטילים את הכף להורות על חשיפת שמם של הגולשים, על מנת לאפשר להגיש כנגדם תובענה. מנגד, יש ליתן משקל גבוה לחופש הביטוי באינטרנט, על מאפייניו הייחודיים והחדשניים. יתרונותיו, שמא קסמו של האינטרנט, נעוצים דווקא**

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

בזמיונות הרבה שלו, במאפייניו הווירטואליים, ובכך שהוא הופך עוד ועוד למכשיר מכונן-דמוקרטיה מן המעלה הראשונה" (סעיף 8).

10. ביסודו של דבר, כך סיכם כב' סגן הנשיא אברהם בבר"ע (נצ"י) 213/09 ישראל מושקוביץ נ' וואלה! תקשורת בע"מ (במאגרי "נבו"), הסתמנו שלוש גישות בפסיקת בתי המשפט.

הגישה האחת, והיא זו שבאה לידי ביטוי על ידי כב' השופטת ד"ר לפל ב-ה"פ (ת"א) 250/08 חב' ברוקרטוב בע"מ נ' חב' גוגל ישראל בע"מ (במאגרי "נבו"), בעקבות החלטה נוספת שלה ב-ה"פ 1244/07 מזמור הפקות בע"מ נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ (במאגרי "נבו"), גורסת כי עובדת היות הפרסום ברשת האינטרנט דווקא, אין בה כדי להשליך על ההכרעה בשאלת החשיפה. משמע, כך תפסתה, "מסך האנונימיות הקיים באינטרנט אינו מיועד כדי לעזור למבצעי עבירות פליליות להימלט מחשיפתם לאור השמש, כמו גם לא למעוולים למיניהם". וכן כי "השיח הציבורי, יכול להיות שוטף ואנונימי, כל אימת שהוא ענייני; ברגע שהבמה האלקטרונית הופכת לזירת אגרוף בבוץ, צריך המתפלש בבוץ להבין ולהפנים שאם זה רק בוץ על מאן דהוא, ובכך לכאורה יש עבירה או עילת תביעה בנזיקין או בקניין רוחני, זכאי אותו נפגע לדעת מי הוא זורק הבוץ ולהחליט מה לעשות במידע זה לאחר מכן על פי שיקול דעתו".

הגישה השנייה, והיא הגישה הקוטבית לה, באה לידי ביטוי על ידי כב' השופטת ד"ר אגמון-גונן, שעה שהייתה שופטת בבית משפט השלום בירושלים בבש"א (י-ם) 4995/05 פלונית (קטינה) נ' בזק בינלאומי בע"מ (במאגרי "נבו"). לשיטתה יש ליתן משקל מפליג למאפיינים הייחודיים של רשת האינטרנט. משום כך, לטעמה, יש מקום לשקול להורות על זהותו של הגולש האנונימי, רק כל אימת שלשון הרע מצמיחה עילה פלילית. ככל שלשון הרע מצמיחה עילה אזרחית בלבד, יש לשמור על האנונימיות של הגולש.

והגישה השלישית, היא גישת הביניים, ניתנה על ידי כב' השופט עמית, שעה שהיה שופט בבית המשפט המחוזי בחיפה ב-בר"ע (חי"י) 840/06 רמי מור נ' ידיעות אינטרנט (במאגרי "נבו"; להלן – "פרשת רמי מור") והוא נשוא פסק דינו של בית המשפט העליון בהלכת רמי מור. ביסודו של דבר, ומבלי שאפרט, סבור היה השופט עמית כי יש להוסיף על המבחן של השופטת אגמון-גונן "דבר מה נוסף".

כשלעצמי, בפרשת קי.אס.פי הנ"ל, בחרתי לאמץ את גישתה של השופטת אגמון-גונן בפרשת פלונית הנ"ל. אכן אמת ניתנת להיאמר, עשיתי כן טרם שניתנו פסקי הדין של השופטת לפל ושל השופט עמית. כפי שיבואר להלן להשקפתי המדויקת בסוגיה האמורה,

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

לנוכח פסקי הדין האמורים, כבר אין נפקות לנוכח הכרעת בית המשפט העליון בהלכת רמי מור.

11. המשנה לנשיאה ריבלין, כפי שיבואר, בחר להשתית הכרעתו על יסוד ההשקפה שעל פי הדין הקיים לא ניתן לנקוט כל עיקר בהליך כאמור בהעדר מסגרת דיונית למתן הסעד המבוקש. ואולם, ולו מעבר לדרוש לנוכח הכרעתו האופרטיבית האמורה, אף הוא אמר את דברו לעניין המחלוקת המהותית באשר לגבולות השיח ברשת האינטרנט. השקפתו, כך נהירים פני הדברים, בוודאי קרובה לזו של השופטת אגמון-גונן ושמה אף מרחיקת לכת יותר ממנה.

אכן, כך הוא קובע, "היכולת לשמור על עילום-שם היא לעיתים תנאי לעצם האפשרות או הנכונות להתבטא. יש מצבים שבהם אדם שלא יוכל לדבוק באלמוניותו - לא יתבטא כלל. כך, למשל, בשל תחושות אישיות כמו בושה או מבוכה, או בשל לחצים חיצוניים וחששות מפני תגובת הסביבה... יתכנו בהחלט מצבים שבהם המסרים החשובים ביותר - לאדם עצמו או לאחרים זולתו - יהיו עצורים בתוך האדם פנימה, ורק היכולת לומר את הדברים באופן אנונימי תוכל לפרוץ את החסמים. ממילא האנונימיות היא פתח לחופש ביטוי" (סעיף 11).

ועוד הוא רושם כי "האינטרנט הוא 'כיכר העיר' החדשה שהכול שותפים לה. המדיום החדש - המרחב הווירטואלי - מצוי בכל ופתוח לכל. הכלים שהוא מציע, ובהם 'חדרי השיח', הדואר האלקטרוני, הגלישה על גלי הרשת העולמית ובתוך הרשתות החברתיות - מאפשרים קבלת מידע והעברתו, 'האזנה' לדעות של אחרים והשמעתן של דעות עצמיות. זהו אפוא אמצעי דמוקרטי מובהק המקדם גם את עקרון השוויון ומציב מחסום בפני התערבות שלטונית ובפועל רגולטיבית בחופש הביטוי. המקלדת זמינה לכל כותב, והקשה על זנבו של 'העכבר' מובילה את הכתוב לקצווי הארץ. הציבור אינו זקוק באותה מידה כבעבר לפלטפורמה שמעמידים לרשותו אחרים (ראו John Doe v. Cahill, 884 A.2d (2005) 451). כל אחד מבני הציבור רשאי ויכול ליצור 'עיתון' משלו ולתת בבלוג דברו. ייחודן של התגובות הוא באלמוניותן, בספיחתן למאמרים כתובים בידי אחרים ובניצול פלטפורמות זמינות להשמעת דעות אינדיבידואליות. מדובר אפוא באמצעי נגיש, מיידי, נטול גבולות גיאוגרפיים ותכופות נטול סינון ועריכה. וכן - גם אנונימי" (סעיף 14).

אכן "מעט לעת נשמעת ביקורת על תוכנן של התגובות ועל דרך ניסוחן. אם לומר את המעט, הרי שבתרבות המקומית לא תמיד שולטים בז'אנר זה - הלשון הצחה, הניסוח הרהוט והמסרים המעודנים. חלק ניכר מהפרסומים נושא במקומותינו אופי וולגרי ובוטה, וישנו פער בולט בין הנחרצות של הדעות המבוטאות לבין התשתית התומכת בהן. כל אלה

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

משפיעים ללא ספק גם על הערך והמשקל שניתן לייחס לרבים מפרסומי ה-instant המופיעים באינטרנט חדשות לבקרים. אולם בכל אלה אין כדי לשמוט את הערך החוקתי העומד ביסוד השיח הזה" (סעיף 15).

12. ועתה נגיע לעיקר ההנמקה. המשנה לנשיאה ריבלין סבור כי הסוגיה שבפנינו חורגת מעבר להקשר ספציפי של חשיפת גולשים אנונימיים ברשת אינטרנט. השאלה הרחבה היא, כך עמדנו, "האם קיימת במשפט האזרחי הישראלי מסגרת דיונית שבה ניתן לחייב אדם לחשוף את זהותו של אדם אחר כדי שניתן יהיה להגיש תביעה נגד זה האחרון בגין עוולה שביצע לכאורה" (סעיף 23). שהרי, ביסודו של דבר, ההליך שבפני הוא הליך נפרד ועצמאי, כמוהו כהליכים שנקטו בפרשות דומות. רק ככל שבהליך עצמאי זה יבוא העותר על מבוקשו ותיחשף זהותו של המפרסם האנונימי, הרי בהליך נפרד אחר, תוגש כנגדו תביעת לשון הרע. אכן, השופט עמית בפרשת רמי מור סבור היה כי הפרקטיקה הנכונה היא להגיש "תובענה עיקרית אך וירטואלית לחלוטין נגד הנתבע האמיתי, שיקרא תחילה 'פלוני', ובמסגרת זו יתבקש צו עשה לחשיפת שמו של המפרסם האנונימי, הוא 'פלוני'. זאת על מנת שבבוא העת יתפוס המפרסם שיצא מאלמוניותו את הנתבע הפיקטיבי" (סעיף 24).

גישה זו לא מקובלת על המשנה לנשיאה ריבלין. הוא מורה כי "חקיקת סדרי-הדין בישראל אינה מזכירה את האפשרות להגיש תביעה נגד נתבע 'גנרי' – שאותו נכנה 'רן דן' (John Doe) – אשר מחליף את הנתבע האמיתי שזהותו עלומה. יותר מכך, לפי תקנה 9 לסדר הדין האזרחי, בסעיף-קטן (3), כתב התביעה יכול את 'שמו של הנתבע, וכן מספר זהותו ומקום מגוריו, במידה שניתן לבררם'. ברור שהסיפא 'במידה שניתן לבררם' מתייחסת למספר הזהות ולמקום המגורים, ולפי פשט התקנה לא ניתן להגיש כתב תביעה נגד נתבע לא ידוע. נהפוך הוא: התקנה מחייבת כי הנתבע המוזכר בכתב התביעה יהא ניתן לזיהוי מלא – שאחרת אין לנו תביעה" (שם).

13. משום כך, כך הוא ממשיך ומבאר, "ההכרה בנתבע 'רן דן' עשויה לאפשר לתובע לנקוט בהליך אזרחי שאלמלא כן לא היה ניתן לקיימו. בכך עשויה אפשרות זו לתמוך באכיפת הזכויות המהותיות שהתובע טוען להם, ולקדם את הערכים בדבר זכות הגישה לבית המשפט וגילוי האמת. עם זאת ההכרה באפשרות להגיש תביעה 'בלתי שלמה' – תביעה ללא נתבע – כלל אינה מובנת מאליה, והתוויה פסיקתית של סדרי הדין להגשת תביעה כזו ובירורה מעוררת קשיים ניכרים" (סעיף 27).

14. כללם של דברים: הדרך בה בחרו בה בתי המשפט לילך עד כה, על דרך של "חקיקה שיפוטית", היא מוקשית ובעייתית. שומה על המחוקק לומר את דברו בסוגיה האמורה ולא

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

ראוי שבתי המשפט, בסוגיה מרחיקת-לכת זו, יעשו כן. כך משום ש"הסעד שמתבקש בענייננו הוא חריג. מדובר בניסיון לרתום, עוד בטרם משפט, את מערכת המשפט ואת הצד השלישי לצורך קיום חקירה שתביא לחשיפת זהותו של מעוול על-מנת שניתן יהיה להגיש נגדו תביעה אזרחית. מדובר למעשה בהליך מעין-חקירתי שבית המשפט מגויס לו בהליך מקדמי במתכונת כזו או אחרת. הליך זה אינו טריביאלי, הוא מערב שיקולי מדיניות מורכבים והוא מצריך הסדרה חקיקתית".

אכן "יובהר, כי אין בדברינו אלה כדי לסגור את השער בפני המבקשים לחשוף את זהותם של מעוולים ברשת האינטרנט. ראשית, כאשר מתבצעת באינטרנט עוולה שהיא גם עבירה, קיימת אפשרות לנפגע להגיש תלונה, וחזקה על רשויות האכיפה שתפעלנה את סמכויות החקירה והבדיקה המסורות להן מכוח הדין; הן ולא בית המשפט. שנית, יש להניח ולקוות כי בסופו של דבר תתקבל חקיקה שתסדיר באופן בהיר ומפורט את הנושא הנדון, תיצור את המסגרת הדיונית הראויה ותתווה את האיזון בין השיקולים שלעניין" (סעיף 36).

15. אכן המחוקק טרם אמר דברו. תלויה ועומדת בדיון ממושך הצעת חוק מסחר אלקטרוני, התשס"ח-2008. מפסק הדין נלמד כי בינתיים משכה ממשלת ישראל את הצעת החוק וזו איננה צפויה לעלות לדיון מחדש, בוודאי לא בנוסחה הקודם. הוברר לי כי לאחרונה הוגשה הצעת חוק של חבר הכנסת זבולון אורלב, בעקבות הלכת רמי מור, היא הצעת חוק איסור לשון הרע (תיקון – חשיפת פרטי מעוול), התש"ע-2010 המאמצת, ביסודו של דבר, את השקפתה של השופטת פלפל, כמבואר מעלה.

16. נהיר לנוכח כל אלו כי הלכת רמי מור גוזרת כליה על ההליך שבפניי. שהרי, כפי שעולה מטעונוי גוגל אינק וגוגל ישראל, התביעה שבפניי היא נעדרת עילה. כתוצאה מכך מתחייבת מחיקתה. היא אף מצביעה על העדר סמכותו של בית משפט זה. משום כך מתחייבת דחייתה.

17. ב"כ המבקשות, חרף זאת, סבור כי הלכת רמי מור אינה גוזרת כליה על ההליך. לתפיסתו כל ההליכים שנדונו עד הנה בפרשות השונות היו באשר לתגוביות (טוקבקים). מעולם לא נדונה בפסיקה מסכת כה בוטה של השפלה וביזוי. חוששני שאין בדעתי לקבל השקפה זו כל עיקר. נהפוך הוא: חלק ניכר מן הפרשיות שנדונו מעלות על פניהן אפשרות של הגשת אישום פלילי. המשנה לנשיאה ריבלין היה מודע לכך, ופסק כאשר פסק. ביסוד הכרעתו, כמבואר, מונחת ההשקפה של העדר מסגרת דיונית, מלכתחילה ומעיקרא, החוסמת את הכניסה לטרקלין ההתדיינות. לשיטה זו אחת היא האם עילת התביעה מצמיחה עוולה אזרחית, או גם אישום פלילי.

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

18. לא נותר לי אלא להצטרף לקריאות החוזרות ונשנות למחוקק לומר את דברו. משעה שבאה לאוויר העולם הלכת רמי מור לדבר נודעת מידה גבוהה יותר של דחיפות. אכן, גם אלמלא באה לעולמנו הלכת רמי מור אין לדעת איך היו מתפתחים הדברים, בפרשה שבפניי. שהרי, עוד שעה שההליך בחיתוליו, אין לדעת האם הייתי מורה על פרסום זהותו של הגולש האנונימי, אם לאו. אין לדעת, ככל שהייתי מורה על פרסום זהותו והיה ננקט נגדו הליך, מה היו תוצאותיו. ואולם התוצאה האופרטיבית של הלכת רמי מור מסלקת את ההליך, בעודו באיבו. אכן בצר לו מצטרף ב"כ המבקשות להשקפתו הנוגדת, המלומדת והמקיפה, של השופט רובינשטיין, בעל דעת המיעוט. ואולם נשמט הימנו, מן הסתם, כי שומה על כולנו, שופטים ופרקליטים, לכוף ראשנו לדעת הרוב. כך, במצוות התקדים המחייב ועל פי כל דין.

19. לא נותר לי אלא להידרש לשאלת ההוצאות. כסבור הייתי, לנוכח מכלול הנסיבות, כי אין לחייב את המבקשות בהוצאות כל עיקר. ואולם מאזן שיקוליי משתנה, לנוכח עמדת המבקשות בתגובה לבקשת הסילוק על הסף בעקבות הלכת רמי מור. אכן ראוי היה למבקשות, בעקבות זאת, להסכים לבקשת הסילוק על הסף, ללא אומר ודברים. או-אז חוזר הייתי ולא מחייב בהוצאות. משעה שלא עשו כן אחייב בהוצאות, ואולם מתונות ככל האפשר.

20. ועוד: ניצבת השאלה מה יהא דין משעה שהמחוקק יאמר את דברו, למשל אם תאומץ הצעת החוק הנ"ל של ח"כ אורלב, באופן שדרכן של המבקשות תהיה סלולה לחשוף את זהותו של המפרסם האנונימי, ולהגיש תביעה כנגדו. לטעמי ראוי שהמחוקק יתן את הדעת, במצב דברים זה, לבעלי דין שמצאו עצמם, כמבקשות שבפניי, "בין הכסאות". משמע, בין השלב בו בית המשפט היה נדרש לתביעתם ומחליט כאשר מחליט עד הלכת רמי מור, לבין השלב בו תוסדר האפשרות להגיש תביעה כאמור, ללא כל עכבות ומכשולים. כאמור, לנוכח העובדה שבקשת סילוק על הסף מתקבלת, גם במובן זה שלנוכח העדר סמכותו של בית המשפט להידרש לה היא נדחית על הסף, ראוי לפתוח פתח למבקשות לחזור ולנקוט בהליך האמור ככל שהמחוקק, בבוא השעה ואקווה במהרה, יאמר את דברו. ראוי שתקופת הביניים תהא קצרה ככל הניתן, וזאת מבלי להתעלם מן השאלות הנוקבות והדילמות המאתגרות בסוגיה הנדונה.

21. לפיכך הנני דוחה התביעה על הסף.

הנני מחייב את המבקשות, ביחד ולחוד, לשלם למשיבות 1-2 שכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪ בצירוף מע"מ ובצירוף ריבית והפרשי הצמדה כדין מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל

בית משפט השלום בחיפה

28 יוני 2010

ה"פ 7158-02-10 משעור ואח' נ' Google Inc ואח'

אשר ישולמו לידי הנאמנות של ב"כ המשיבות 1-2 תוך 30 יום מיום המצאת פסק דיני זה כאשר פגרת בית המשפט לא תקטע את מירוץ המועדים האמור.

איני עושה צו להוצאות לעניין המשיבות 4 ו-5.

22. המזכירות תמציא עותק מפסק דיני לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ט"ז תמוז תש"ע, 28 יוני 2010, בהעדר הצדדים.

שלמה לבנוני, שופט
סגן נשיא